

svesni toga da je nešto ili neko ostario, ili da neko “više nije dete”. Shodno ovome, Gadamer drži da mi razumemo to da sve ima svoje vreme, svoju autonomnu vremenitost. Dakle, vreme svečanosti je nešto što se otvara i pripada samoj svečanosti kao takvoj.

Analogno pojmu igre, svečanost za Gadamera jeste svečanost samo ukoliko se svetkuje. Dakle, njenog bića nema izvan svetkovanja, kao što ni igru nije moguće misliti mimo njenog izvođenja i samoprikazivanja. Bitak svečanosti Gadamer određuje time što je ona za onoga koji je slavi “tu”, analogno pozorištu gde je posmatrač određen onim “biti-tu”. Biti-tu ne označava prosto teorijsko držanje, bezinteresno posmatranje, niti puku činjenicu da je neko sapisutan nečemu drugom, već “Biti-tu znači sudelovanje.” (154) Da bi se znalo kako nešto biva, ili kako nešto jeste, mora se istom biti prisutan, ili drugačije rečeno samo kao pristuan, samo učestvujući može se znati. Dakle, Gadamer samu mogućnost onoga “biti-pri-stvari” izvodi iz onoga biti-tu, sudelovati u nečemu. Biti-tu događaja, u ovom slučaju, svečanosti, određuje “biti-pri-stvari” svečanosti, sama svečanost jeste ona koja omogućava da se pri njoj bude tako što se u njoj učestvuje. (154)

Gadamer dato iskustvo svečanosti i njemu primerenu vremenitost gradi pozivajući se na prvobitni smisao grčke reči theoria:

“Posmatranje je, dakle, pravi način sudjelovanja. Smemo podsetiti na pojam sakralne komunije, kakvu imamo u osnovi prvotnog grčkog pojma theoria. Theoros kao što znamo, znači učesnik u jednom svečanom poslanstvu. Sudeonici jednog svečanog poslanstva nemaju nikakvu drugu kvalifikaciju i funkciju do da budu tu. Theoros je posmatrač, dakle, u pravom smislu te reči, koju u svečanom aktu sudeluje tim biti-tu i time dobija svoju sakralno-pravnu odliku, tj. svoju nepovredivost.” (154)